nøjeligt lille Sommerbillede midt i den barske kolde Vinter.

Trara, trara. De „filosofiske" spidser Øren, og deres Ejermænd drejer besværligt deres i de høje Kavajer. Det er Husarerne i de straalende Uniformer med klingende Spil og dragne Sabler paa prægtige Heste, der i skarpt Trav rider gennem Gaden. En sand Øjenlyst, saadan et militært Optog i skinnende Sol! jeg bøjer mig ud af Vinduet og ser efter dem, saa længe til den sidste vajende Fjerbusk paa den blanke Hjelm, som Solen forgylder, og den sidste Lyd af den klingende Fanfare dør hen i Luften. Saa falder mit Blik atter ned paa de jævne Torvefolk, der taalmodigt lunter hen ad Vejen til Øllebrødet og Slidet.

Verdens-Kvindekongressen

i Chicago bliver naturligvis, som alt, hvad Amerikanerne sætter i Scene, i storartet Stil. Fra alle Verdens Lande sendes Delegerede, og talrige Forberedelser er i fuld Gang.

„*International council of women*", som er den, der staar i Spidsen for Ordningen, tæller i sin Komite flere for Kvindesagsvennerne bekendte Navne.

Millicent Garrett Fawcett er Præsident. London, Clara Barton, Vicepræsident, Washington. Isabella Bogelot, Kasserer, Paris, Rachel Foster, Philadelphia. Kirstine Frederiksen, Sekretær, København.

Kvindeforeningerne gør alt, for at Kongressen kan blive saa vellykket som muligt. At Frøken Kirstine Frederiksen som Medlem af Komiteen personligt giver Møde og repræsenterer Dansk Kvindesamfund, falder af sig selv. Kvindelig Fremskridtsforening vil blive repræsenteret ved Fru Olesen, f. Pio.

Børnehjemmet Kana.

For dem, der interesserer sig for hjemløse Børn, vil det være en stor Fornøjelse at se, hvor flinke og glade saadanne smaa Drenge kan blive i et hyggeligt Hjem og under en forstandig Vejledning.

Paa Strandvejen Nr. 39, hvor „Kana"s første Afdeling ligger, aabnes der Søndagen den 11te ds. en lille Udstilling af Børnenes Arbejder, som ønskes bortsolgte. Om Sommeren færdes Drengene i deres Fritid mest ved Arbejde og Leg i Gaarden og Haven; men i de lange Vinteraftener dyrkes Sløjd og Husflid i stor Stil, og da der er mange smaa flittige Hænder, giver Arbejdet langt mere end til Husets Behov, hvorfor man gerne gør Overskudet i Penge til andre nyttige Ting for Børnene.

Det er en hel Fryd for de smaa, naar de ser, deres Arbejder findes værdige til Salg, og det maa være en Glæde for Børnehjemmets Venner at gøre deres smaa Juleindkøb paa „Kana".

Da vi formoder, at mange af vore Læsere kunde have Lyst til at se Børnehjemmet og Virksomheden paa Strandvejen, opfordrer vi dem til at aflægge et Besøg der ude den 11te, 12te eller 13de Decbr. Entréen er 50 Øre, som tilfalder Børnehjemmets Kasse, men for disse Penge faar man om Aftenen Musik, Sang og Oplæsning af unge Kunstneremner, der velvilligt har lovet at yde deres Støtte til at drage Venner og Velyndere til Deltagelse for Børnehjemmet.

Kan der i Øjeblikket gøres noget bedre og nyttigere Samfundsarbejde end at give forkomne, hjælpeløse Børn et hyggeligt og kærligt Hjem? — Lad os derfor give vort Bidrag til den Sag ved at gøre lidt af vort Juleindkøb paa „Kana"; der findes smaa nyttige Genssande i Pap og Træ foruden talrige Smaating til Juletræspynt.

J. M.

Drikkeskikken.

Mod dette holdt Fru Margrete Petersen i Mandags et varmt og indtrængende Foredrag i *Kvindelig Fremskridtsforening*. Det er Fruens uafviselige Mening, at Ulykken ved de berusende Drikke maa tages i sin Rod, som efter Fruens Mening er Vanedrikkeriet i de gode Hjem. Der fristes de unge, der lægger Forældrene Spiren til deres Sønners Fald.

Efter det begejstrede og varmtfølende Foredrag fulgte en livlig Diskussion.

Lykke

af

Axel Lundegård.

Autoriseret Oversættelse ved *Sofie Horten.*

(Fortsat.)

Da hun saa vendte sig om imod ham laa atter dette Udtryk af Lykke og Ro over hendes Træk.

„Men jeg har lært mig til at kunne se", sagde hun. „Hvor Verden dog er skøn! Og alt kan jeg opfatte i ét Blik — al Naturens Skønhed — — — — og saa maa man være fornøjet!

De tav begge.

„De er en Gaade", sage han endelig.

„Hvordan? Fordi jeg hele Tiden har været saa glad? Forstaar De da ikke, hvad Sygdommen har givet mig?"

Endnu en Gang fløj den dèr Tanke lynsnart gennem hans Hjerne: Var hun maaské —? — Han turde ikke en Gang i Tanken fuldende Meningen.

„Hvad kunde Sygdommen give Dem?"

„Det, som var *alt* for mig, det, som jeg har længtes efter hele mit Liv — — — Frihed."

Nu forstod han hende, og han blev overfalden af en trykkende Følelse. Hvor maatte ikke Livet have været bittert for hende, naar hun kunde sige, at aarelange Lidelser havde givet hende *alt!*

Der blev en lang Pavse.

„Dersom jeg havde sagt Dem det før, vilde De ikke have troet mig. Nu, da jeg skal dø, gør De det maaské. Ikke sandt?"

„Jeg véd det ikke. Jeg forstaar Dem kun halvt."

„Naturligvis! De er jo en Mand — og desuden saa — — — man maa have gennemlevet det for fuldt ud at kunne forstaa det."

Der kom et smerteligt Træk omkring Munden ved de sidste Ord.

„Men kan De fatte det, naar jeg siger, at jeg aldrig siden mit femtende Aar har følt mig saa fuldstændig som et Menneske før nu?"

Han saa, at Kinderne farvedes af en svag Rødme. Lige som alle blodfattige Konstitutioner kunde hun stundom faa en Smule Liv i sig, naar det led mod Aften. Og nu lyste Octobersolens røde Aftenskær over Haven derude.

„Og derfor længes De efter at dø?"

„Længes? Aa nej — der findes et Ord, som giver selv det ubetydeligste Værdi. Det Ord hedder at miste."

„Naa, endnu vil vi ikke give tabt — ikke sandt?"

„Hvorfor siger De det? Tror De, jeg er bange for at dø? Nej. — Jeg vilde dog aldrig være bleven til noget — og hvad er Livet saa? — Jeg har prøvet det."

Hun bøjede Hovedet endnu mere tilbage og lukkede Øjnene.

„Ser De, jeg drømte en Gang om en Opgave — en Virkekreds — noget at leve for — — eller i Mangel derpaa noget at dø for. Men jeg fandt det aldrig — jeg var jo en Kvinde. — Nu er det bedst, som det er."

De sidste Ord fremhviskede hun med synlig Anstrængelse. Kræfterne var udtømte, og hun tav.

Doktoren saa med Græmmelse, at Nysgerrigheden havde forledt ham til at lade hende tale for længe. Kinderne mistede ethvert Spor af Farve, og paa Panden brød den kolde Sved atter frem. Han tog Lommetørklædet, som laa paa Sengen, og førte det let over hendes Ansigt.

I et Hjørne af Værelset stod der en lille Ballie, hvori laa en Flaske Champagne paa Is. Han tog den op, skænkede et Glas og gav hende det. Medens hun drak, understøttede han hendes Hoved med sin Arm; saa sank det mat tilbage paa Hovedpuden.

Doktoren sneg sig ud af Værelset paa Taaspidserne.

* * *

Udenfor Døren hørtes der en sagte, puslende Lyd. Haandtaget drejedes lydløst om, og ind sneg sig en lille, spinkel, graahaaret Mand, i hvis Ansigt et Par vidtaabne, vandede, graablaa Øjne var det mest karakteristiske. Det var Ægtemanden.

Han satte sig stille paa Sengekanten. Taarerne randt ned over hans Kinder igennem de graasorte Skægstubbe, som gav hans Ansigt et smudsigt Udseende. Det hjalp ikke, at han skar de mest fortvivlede Grimacer for at holde dem tilbage. Doktoren havde øjensynlig sagt ham, at han maatte være fattet paa det værste.

Han var alt for bevæget til at kunne

Denne Bestillingsseddel udklippes, paategnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.